

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ

Μίλων ο Κροτωνιάτης πού έφραγε αθήμερον ένα ταύρον ! Αυτόδαμος ο Μιλήσιος ποδύλωνε τὰ σίδερα του σάν νάσαν ζυμαρί. Ο Βασιλεύς Κάμβλης ποδύφαγε τήν γυναίκα του. Ο Πηγαδόστομος Καντίβαρις. Διονύσιος ο Τύραννος ποδύκασε από τὸ πάχος κτλ. κτλ.

ΤΡΑ πού ένεκεν τής άκρίβειας και τὸ τακτικὸ άκόμα φαγητὸ, έβγαίνε πολυτέλεια, άς άναγκασίμε, γιά παρηγοριά, περι τῶν καλοφαγάδων και τῶν φαγάδων τής άρχαίας έποχής.

Οί άρχαίοι έφραγαν γαστρά, έδιναν μεγάλη σημασία στήν ευζωία και ίδίως στήν καλοφαγία, και έπιναν καλλίτερα. Έπιναν μετὰ τὰ άσκατά άκρατον και κεκραμένον οίνον.

Μερικοί όμως από αυτούς, δέν ήμυλούμεν δι' ανθρώπους μόνον αλλά και διά λαούς, ύπερβήσαν τὸ όμο και περιέπεσαν εις τήν κατηγορίαν τής τρωφής, τής μαλθακότητος και τής ραστώνης.

Ο Έπικουρος, πού ή σχολή του ειχεν ως Ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν τήν τρωφήν, έλεγε:

«Δέν δύναμαι νά ένοήθω τὸ αγαθόν εάν άφαιρέσω από τήν ζωήν, τήν ήδονήν διά τῶν φαγητῶν και τήν ήδονήν διά τής Άφροδίτης».

Έκτός όμως τῶν Έπικουρείων, ύπῆρχον και δύο άλλα κλάσεις φιλοσόφων φιληθῶν και πολυφάγων. Οί Κυρηναίοι και οί Μνησιστράτιοι.

Ένας μάλιστα φιλόσοφος, ο Τερψίων, έγραψε, και ένα ειδικὸ σύγγραμμα περι «Γαστρολογίας».

Ο άναφροδίτευτος ως μέγας και τρανός πολυφαγός τής άρχαιότητος ήταν ο Μίλων ο Κροτωνιάτης, ο όποιος έφραγε κρέας έίκοσι «μῶν» και ισάριθμον άρτων, έπινε δέ τρεῖς πίθους κρασί. «Ηταν όμως γιγαντόσωμος και δυνατός πολύ. Εις τούς Όλυμπιακούς άγώνας άρπάζε στούς ώμους του τετραετή ταύρον και τραγύρισε έτσι φορτωμένους τούλλες φορές τὸ Στάδιον.— Κατόπιν δέ τον έσφαξε και τόν έφραγε... αθήμερον !

Παρόμοιος ήταν και ο Αὐτοδάμος ο Μιλήσιος, όστις προσκλήθει εις δείπνον από κάποιον Πέρση, προσκλήθη νά κἀμῆ σὸν τραπέζι κἀτι τι, πού νά προσκαλεσθῆ τόν θαυμασιό.

Και αὐτός άπλωσε τὸ χέρι του και έπιανε τὸ χάλκινο πομόλο του κρεβατιού και τὸ έλωσε σάν νά ήταν από ζυμαρί.

Όταν πέθανε τήν κόπην του σώματός του, μόλις τήν χωρέσαν τρεῖς ύδρες !

Ένας άλλος σαλπικτής από τὰ Μέγαρα, Ηρόδοτος ονομαζόμενος, πού ήταν ύψηλός τρία μέτρα και μισό, έφραγε τρεῖς «φοίνικας» άρτων, 20 λίτρος κρέατος, έπινε δύο πίθους οίνου και σοδάλιζε μετὰ τούτοις ούλο σάλπιγγας.

Έκοιμάτο δέ πάντα, άπάντα σέ μῶν λεοντή, λέοντος πού σκότασεν ο ίδιος !

Ο Κάμβλης, ο βασιλεύς τῶν Λυδῶν ήτο τόσο πολυφάγος, ώστε μῶν νύχτα πεινάσας, κατακρούσουργη και έφραγε... τήν γυναίκα του !

Νά και μῶν περιστασις άνδρός πού έφραγε τή γυναίκα του. Έως τώρα ξεράμε άνδρες πού... τ ρ ὄ γ ο ν τ α ι με τις γυναίκες του, ή άνδρες πού... τ ρ ὄ γ ο ν τ α ι από τις γυναίκες τους !

Ο Κάμβλης αὐτός ξεπνήσας τὸ προμ και ίδων εις τὸ πάτωμα τήν μείνανον άράγατον χείρα τής συζύγου του, και φοβηθείς μή μήθη ο λαός τὸ γεγονός και τόν κατασπαράξει, ήτοκτόνησεν σφαγείς μόνος του.

Ο Βασιλεύς του Πόντου Μιθριδάτης, προκάλεσεν άγώνα πολυφαγίας και πομπασίας, εις τόν όποιον έλαβε μέρος και ο ίδιος. Κατόπιν μακροῦ και βασιανιστικῶ συναγωνισμοῦ, τὸ βραβείον τὸ έλαβεν ο..... ίδιος, διότι έφραγε περισσότερο από όλους !

Ο Ηρόδοτος άναφέρει γιά ένα Πέρσην, Καντίβαριν ονομαζόμενον, ο όποιος έφραγε τόσο, πού κορυφαζαν πλέον νά μασού και άφινε τὸ στόμα του άνοιχτό σάν τὸ πηγάδι. — Τότα δέ ήρχοντο οί σπηκτικοί του και τού έφριχναν τήν τρωφήν μέσα και αὐτός τήν εκάτακινεν άμάσσητον !

Ο Διονύσιος ο Τύραννος τής Ηρακλείας, ειχε τόσο πολύ γονδύνει από τήν πολυφαγία, ώστε σὸ τέλος τῶν έπισκεύσεων και έσοκας.

Τόσο χονδρός δέ ήτανε, πού όταν έκοιμάτο, οί γιαιτροί του κεντούσαν τὸ σῶμα του με περιούσια, χωρίς νά αισθάνεται τίποτα

αὐτός ! Και τότε μόνον έξυπνοῦσε όταν ή περόνη περνοῦσε τὰ στρώματα του λίκους, όπως στὰ γουρουνία, και έφθανε σὸν κρέας.

Τὸ ύπερβολικὸ του χονδρός τον έκοιμανε νά τρωέται νά παρορσιάζεται σέ κόσμο. — Όσοις δέ έδέχτο άκροάσεις, ειχε τὸ σῶμα του κρυμμένο μέσα σ' ένα..... κιβώτιο.

Διά τόν χοιροειδῆ αὐτῶν φαγῶν, ο Μένανδρος έγραψε τόν στίχον :

«Έτρώφης, δῶτε μή πολὺν τρωφῆν χρόνος»

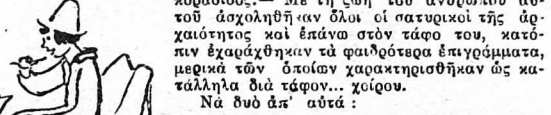

Τέτοιος ήταν και ο Πτολεμαίος ο Ζ'. τής Άλεξανδρείας. Τέτοιος και ο υίός του ο Άλεξανδρος, ο όποιος, έπειδή ή μητέρα του τόν συμβούλευσε και τόν έγκρίνιαζε νά εινε έγκρατής, τήν έφόνευσε μετὰ τὸ ίδιο του τ χέρι.

Αὐτός, ο Άλεξανδρος δηλαδή, ο υίός του Πτολεμαίου, δέν μπορούσε νά περιπατήσῃ, άν δέν τόν κρατούσαν τέσσαρες άνδρες !

Όμοίως και ο Μάγισ, ο βασιλεύς τής Κυρήνης. Άν δέν τόν κρατούσαν, έπιπτε κάτω από τὸ πάχος.

Ο τρωφιλότερος όμως όλων ήταν ο περιφρομος Σαρδανάπαλις. Μύθοι δόκλιηροι Ιστοροῦνται γιά τήν πολυφαγία του άνθρώπου αὐτοῦ. Έκατομμύριο δόκλιηροι δραχμῶν — ύπολογίζόμενον με τήν τότε ευθνησίαν τῶν τρωφίμων — ξεψάδευον διά τὸ δείπνο του, εις τὰ όποια παρεκείθητο και άναρίθμητοι γυναίκες.— Δέν έβγαίνε ποτέ τόν ήλιο και τὸ δέμα του ήτο λεπτότερον και λευκότερον κορμιστός.— Μετὰ τή ζωή του άνθρώπου αὐτοῦ άσοληθῆσαν όλαι οί σατυρικοί τής άρχαιότητος και έπάνω στόν τάφο του, κατόπιν εξαγάχθησαν τὰ φαιδρότερα έπιγούμματα, μερικά τῶν όποιων χαρακτηρίσθησαν ως κατάρλιητα διά τάφρον... χοίρου.

Νά δυό άπ' αὐτά : Πῶσι δέ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι τωφίμωρον ζῆν ήδέος· ο γάρ θάαν τὸ μηδέν εἶσι, και σκία κατά χρόνος.

Και άλλο :

Πίνε, παιζε· θνητός βίος, άλλως οὐ 'πι γῆς χρόνος άθάνατος θάνατος εἶσι, άν άπαιε τις άποδῆρῃ

Γιά τὰ μή θυμάσουν δέ και αἱ κυρία άναφερόμεν ότι ειχον και αὐτοί τήν αντιπρόσωπον του εις τήν κοιλιοδουλείαν τής άρχαιότητος.

Η Άγλαΐς, θυγατήρ του Μνησικλέους, έφραγε 12 λίτρος κρέατος, 4 φοίνικας άρτων και έπιανε ένα χόα οίνου.

Σήμερα ο κόσμος δέν τρώει τόσο πολύ.— Τ ρ ὄ γ ο ν τ α ι όμως άχόρτατος, άναμεταξύ του.....

Ο Ξεσκονιστής τῶν βιβλιοθηκῶν

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Από τήν Καλιφορνία ξεάγονται κάθε χρόνο στήν Ευρώπη μεγάλες ποσότητες από κόκκαλα ζῶων. Τὰ κόκκαλα αὐτά χρησιμεύουν γιά τήν κατασκευή λαβῶν μαχαίρων και άλλων παρομοίων ειδῶν και ή αξία τους εινε 6 λίρες ο τόννος. Τὰ όστα τῶν ποδιῶν τῶν ζῶων χρησιμεύουν προς κατασκευήν λαδιού από τὰ τέσσαρα ποδια ενός βωδιού βγαίνει μισή λίτρα λαδί. Περισσότερο περὶ ήτητα εινε τὰ κόκκαλα τῶν πλερωῶν και πωλοῦνται μέχρι 16 λιρών ο τόννος: από αὐτά κατασκευάζονται ψήκρες γιά τὰ δόντια και άλλα μικρά εργαλεία. Απὸ τὰ κόκκαλα τῶν κνημῶν πού πωλοῦνται προς 6 λίρες κατά τόννον, κατασκευάζονται κομπῆ και κριζαρόνια διαρρηλῶν. Τὰ άλλα κόκκαλα κούγονται και μετὰ σάχητῃ τους καθαρίζεται ή ζάχαρη. Αλλά και τὸ νερό πού βράζουν τὰ κόκκαλα χρησιμεύει κατόπιν ως κόλλα. Όπως καθῶς βλέπετε δέν πεπεταίνε ποτε.

